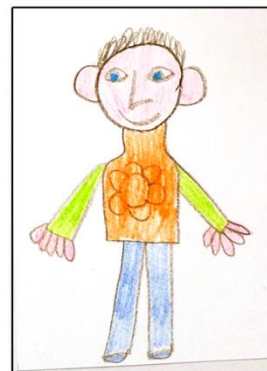
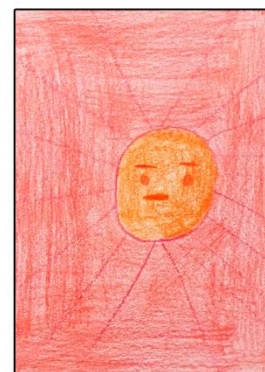

ČASOPIS CDS

5. vydání

OBSAH:

ÚVODNÍK	str.03
PRVNÍ DNY V DIAKONII	str.04
O LÍDĚ.....	str.05
SRAZ VETERÁNŮ – PŘÍBĚH ŠKODY FELICIE.....	str.07
ZPOVĚD JIRKY PODRÁBSKÉHO – KAPELA JEDNÍM DECHEM...	str.09
GALERIE „HOREM PÁDEM“	str.11
FOTOSOUTĚŽ SOBOTKA	str.12
ZAHRADNIČENÍ VE ZDISLAVĚ.....	str.14

Obrázek na titulní stránce: Uživatelé CDS

Redakční tým

Šéfredaktoři : Helena Hingarová, Maruška Horáčková,
Saša Kundrát, Markéta Veselá, Lída Šumanová

Editorka: Míša Bednářová

Redaktoři: klienti CDS

Kontakty: *hingarova.litomerice@diakonie.cz*

horackova.litomerice@diakonie.cz

bednarova.litomerice@diakonie.cz

kundrat.litomerice@diakonie.cz

vesela.litomerice@diakonie.cz

ÚVODNÍK

Do rukou se vám dostává jarní vydání našeho časopisu. Co na tom, že než jsme stihli náš časopis doladit do konečné podoby, některé příspěvky nám trošku zestárlý? V takových situacích už umíme chodit, v tomhle nejsme žádní zelenáči. A tak jsme z našeho jarního vydání hbitě odstranili článek o mikulášské nadílce, recepty na pečení vánočního cukroví, nebo třeba Sašovu indickou křížovku s tajenkou, která obsahovala přání do nového roku.

No a můžete se přesvědčit, že toto páte vydání je už skutečně jarní. Třeba i proto, že s jarem souvisí i práce na zahrádce. A my se s CDSkem již brzy vypravíme do sv.Zdislavy, kde máme vyhrazen malý pozemek. Musíme se přiznat, že se na naší zahrádce moc nenadřeme, často ji zapomínáme navštívit, s našimi znalostmi o zahradničení býváme ostatním zkušeným zahrádkářům pro smích.

Aťsi! My se odradit nenecháme. Pročpak taky, když nás naše zahrádka dokáže tak mile překvapit?

Netrucuje, neurazí se. Přes náš nezájem se na ní pokaždé něco urodí. A my pak své výpěstky hrdě neseme Daně do kuchyně. A kdo nevěří, může se podívat na fotočlánek v našem časopisu.

A podobná situace se pak opakuje i s našimi truhlíky na balkónech, kde pěstujeme pažitku, kopr, některé další bylinky, ale i rajčata. Však si mi jednou i naše Irenka - paní ředitelka, posteskla, že je to k vzteku, že ona ta svoje rajčátka rozmazluje, pečlivě zalévá, mluví s nimi a stejně se jí urodí mrňavá nedochůdčata, zatímco na našich keřících dozrávají krásné červené plody. A nejinak tomu bylo i minulý rok.

S obrovským nadšením jsme vyseli do truhlíků všelijaké byliny, ale pak jsme již tradičně na naše semínka zapomněli, nechali je žít svým vlastním životem. Když jsme si na ně po mnoha týdnech vzpomněli, a šli se podívat na tu džungli, v truhlících byly v úhledných v řádcích srovnané rostlinky, nikde ani stopa po plevelu, půda vlhká, čerstvě zalitá.

Zázrak?!

Ne až tak docela. To paní Lída! Naše paní uklízečka. Napřed vygruntovala celé CDSko a když viděla naše zbídačelé rostlinky, nedalo jí to a s láskou takřka mateřskou se jich ujala, opečovávala je.

A stejně mile dokázala jednat i s našimi klienty. Zastavit se ve své práci, a třeba si s nimi zazpívat. Nebo jim přijít ve svém volném čase fandit při plaveckých závodech.

A tak, když jsme koncem roku v CDS hledali pracovníka pro práci s klienty, Lída se na konkurz přihlásila a vyhrála. A nyní je vlastně i novým členem našeho redakčního týmu. A protože nejspíš Lídu moc neznáte, rozhodli jsme se vám ji představit i v našem časopise. Tak hezké čtení!

Saša Kundrát

MÉ PRVNÍ DNY V DIAKONII

napsal Dalibor Poláček

Máma po škole přemýšlela, kam bych mohl do práce, abych se nenudil. Mě to doma nebaví, já jsem spíš radši mezi lidmi. Máma hledala na internetu, kde by pro mě byla dobrá práce a narazila na stránky diakonie, a tak jsem tady. Chtělo se mi sem. Přivítání pro mě bylo trochu překvapení. Ostatní mě přivítali cedulí a nakreslili mi obrázky. Líbilo se mi prostředí. V CDS mě baví, že máme různé skupiny. Díky tomu, že sem chodím tak jsem se naučil sám jednat, tzn. všechno, co potřebuji, si sám vyřídím. Můj cíl je si do budoucna najít nějakou práci.

Dalibor přišel do CDS loni na podzim a naše redakce na něj musí prozradit, že nás neustále překvapuje. Zkuste se podívat na jeho Facebook!!!

O LÍDĚ

Lída od ledna pracuje v CDSku jako asistent. A když jsme přemítali, jak vám Lídu představíme, ozval se náš reportér Péťa Stejskal, že Lída ráda čte, že ji potkal před knihovnou, kam přijela na svém elektrickém kole. U knihovny zaparkovala kolo, přivázala k němu Rexíka a Rexík hlídal a kňučel, zatímco si Lída šla půjčovat knížky.

A co dál?

Na to ostatní jsme se Lídy zeptali.

O jídle a vaření

Co máš ráda k jídlu? Vaříš kopračku? (Péťa Stejskal)

Nejradši mám pečené vepřové maso, chlupaté knedlíky a kysané zelí. Koprovku umím uvařit, ale vaří ji maminka, protože jí vaří hodně ráda.

Umíš i ovocné knedlíky? Kolik sníš knedlíků? (Péťa Stejskal)

Knedlíky umím, ale vařím je nejraději z čerstvého ovoce. Když jsem chodila na střední školu, snědla jsem i 15 kynutých knedlíků, tedy na internátě, doma nejvíce 5, teď sním nejvíce 4 kusy.

O hudbě

Co posloucháš za muziku? (Míša Prokůpek)

Nejraději poslouchám Nedvědy, tahle muzika mě uklidňuje a moc dobře se mi při ní uklízí i pracuje. Ale poslouchám i klasiku a mám ráda i některou vážnou hudbu.

Zpíváš? (Kristýna)

Ano, nejradši u ohýnku a s kytarou.

Hraješ na flétničku? (Kristýna)

Ne, ale trénovala jsem na ní, když můj syn chodil do hudebky.

Chtěla bys hrát se mnou v kapele? (Míša Prokůpek)

Ano, ale bohužel neumím noty, vždy jsem hrála a zpívala jen podle sluchu, teď už si jen zpívám.

O cestování

Cestuješ ráda? (Kristýna)

Teď už moc ne, ale ráda jsem cestovala s cestovkou, která nám vezla i kola a my jsme pak v cizině jezdily různé trasy na kolech.

Bylas na Krétě jako já? (Martin Kellner)

Na Krétě jsem nebyla, jen v Itálii, Francii, Rakousku, Norsku, Sicílii a Korsice, tam jsme jezdili na kolech a tábořili ve stanech nebo jsme byli ubytováni v chatkách. V Řecku a Tunisku, tam jsem se jen válela u moře nebo u bazénu. Teď už jsem nejraději v Čechách. Ráda bych ještě cestovala jen na kole, ale nemám parťáka, co by jezdil se mnou.

O sportu

Tancuješ zumbu?(Kristýna)

Ne, ani ji neumím.

Hraješ pingpong? (Jíťa)

Hrávala jsem ho na střední škole, teď už ne.

Máš ráda bazén a koupání? (Míša Kadlecová)

Ano, koupání miluju, nejradši jsem plavala na Lipně v jedné zátocce, byla tam ohřátá, tedy teplejší voda a klid.

O lenivění

Jak si nejlíp odpočineš? (Maruška)

Dříve na zahrádce nebo v lese na houbách. Teď už mi zbyly jen procházky s Rexíkem, nebo vyjíždky na kole do lesa.

O zvířatech

Máš ráda koně? (Míša Kadlecová)

Ano, ale jezdila jsem na nich jen jako malá holka.

SRAZ VETERÁNŮ A OSLOVA KRISTÝNINÝCH NAROZENIN

Naši reportéři vyčmuchali, že rodiče našeho klienta – Jirky Šlapáka mají staříčkého veterána Škodu Felicii. Jirka s Kristýnou totiž byli spatřeni Aničkou Burdovou, jak se projíždějí v nablýskaném kabrioletu po Litoměřicku. A protože občerstvení u Libušky je místem nejenom pro horkou kávu, ale i sdílení horkých novinek a čerstvých drbů, zprávička o Kristýně a Jirkovi neprošla bez povšimnutí. A tak jsme na oba udeřili, aby nám vyprávěli.

Jirka s tatínkovou felicií. Jirka pomáhá s mytím, luxováním i případnými opravami.

SRAZ AUTOVETERÁNU NA HŘÍŠKOVĚ

napsala Kristýna Honcova a Jirka Šlapák

Byli jsme tam Felicii i s Kristýnkou opa pak měla v neděli svátek. Bily tam auta staré a motorki a policie a autobusi taki nas fotyli a natáčeli na kameru jak jel v autě Jirka a Eva. Jirka a Kristýna sme hotně smali a mavalí. Taki neš sem měla naroseninam jeli to Slaního šli na věšeči a měli rmzku a naživo maxim tumpulec pilo moc heskí .

O FELICII

rozhovor s panem Šlapákem o jeho felicii

Vývoj vozů Škoda Felicia začal v roce 1956 pod typovým názvem Škoda 450. Podvozek vycházel ze Spartaka a karoserii vyrobili v AZ Kvasiny.

Jaký má motor? (Míša Prokůpek)

Motor je řadový čtyřválec o výkonu 45 koní.

Jakou rychlostí může jet? (Pěta Kloubský)

Maximální rychlost výrobce udával až 125 km/hod. Ale Feldě se nejvíc líbí 60-70 km/hod.

Jak jste k Felicii přišli? (Jitka Helisová) A jak je stará? (Michal Prokůpek)

Naše Felda je z roku 1960, koupil jsem ji v roce 1975.

Kolik lidí uveze? (Lída)

Je určena pro čtyři osoby, ale vzadu to není nic moc.

Dá se s ní jezdit i v zimě? (Martin „Kafáč“ Kellner)

Dřív jsme s ní jezdili i v zimě na hory, ale teď už se svezí jen v létě, aby moc netrpěla, protože už je málo náhradních dílů a jsou předražené. Párkrát do roka si vyjedeme na nějaký sraz veteránů, tam je vždycky na co koukat.

ROZHOVOR SE ŠÉFEM KAPELY „JEDNÍM DECHEM“

JIRKOU PODRÁBSKÝM

O kapele, o Jirkovi, o tom, jak vznikají písničky, ale i o plánech na rok 2017

ptal se Michal Prokůpek

1. Jak ses dostal hudbě a co tě vedlo k tomu stát se muzikantem?

Řekl bych to asi takto. Hudba se dostala spíš ke mně, než já k ní 😊 Opravdu od útlého věku jsem pečlivě poslouchal téměř veškeré hudební žánry a doslova obdivoval všechny hudebníky a textaře, kteří dokázali jakoukoliv skladbu složit a dát jí i text. Zjistil jsem, že mě však hudba někde uvnitř provází, i když jsem v absolutním tichu. Prostě slyším příjemnou hudbu např. na ulici, kde je jen kakofonický hluk všeho dění. Text, který pak ke všemu píše, je jen určitá myšlenka, která mě v tu danou chvíli provází. Stát se proto muzikantem s těmito dary, byla jen otázka času.

2. Jak ses dozvěděl, že jsem já v Diakonii?

Když jsem nastoupil do Diakonie, tak se mnou přišla i minulost a to taková, že jsem měl v posledním zaměstnání hudební skupinu složenou s klientů. Myšlenka, založit opět hudební skupinu i tady mě napadala neustále. Někdo mi tenkrát řekl, že máme v Diakonii bubeníka a tak jsem začal pátrat. Nakonec to dopadlo tak, jak to dopadlo a myslím, že nová skupina Jedním dechem má velký význam a smysl.

3. Jak tě napadlo založit v Diakonii kapelu?

Tak na tuto otázku jsem vlastně odpověděl před chvílí. Když se osloví muzikanti, tak se jasné, že se založí kapela 😊

4. Jak sis vybíral členy naší kapely (Podle čeho)?

Tak bubeník Michal, byl jasný od začátku, jelikož jsme vlastně založili kapelu společně. I když se mi hlásilo několik hudebníků, tak jsem si jako druhého člena vybral Davida. Měl a stále má velkou chuť hrát, ale je to zatím vše na velkém začátku. Basáka Láďu a perkusionistu Petra, jsem měl již v předešlé kapele, tak tam byl výběr jasný. Kapela musí mít samozřejmě dobré muzikanty, ale i dobré lidi, kteří do hudby dávají především srdce, a já jsem přesvědčen, že všichni vybraní ho tam dávají.

5. Jak vznikají naše písničky?

Písničky vznikají většinou spontánně na zkouškách a už jich máme několik rozpracovaných. Většinu repertoáru jsem však přinesl ze svého šuplíku, který je dost plný. Jinak skladba musí, vzniknou někde hluboko v duši naprosto sama. Musí se pomalu rodit, než dosáhne svého a spatří světlo světa. Někdy je povedená a líbivá, a jindy zanikne v zapomnění. Tak už to prostě chodí.

6. Pojedeme někdy do nahrávacího studia a vydáme CD?

Nahrát svoje CD, je sen každé kapely a my to máme jako dlouhodobý cíl, za kterým jdeme. Nedá se zatím odhadnout časový úsek, ale zcela jistě uděláme vše proto, aby se nám tento sen splnil. Je to ale opravdu běh na hodně dlouhou trať. My se však jen tak nevzdáme.

7. Co čeká kapelu „Jedním dechem“ v roce 2017?

Doufám, že v roce 2017 čeká kapelu hodně koncertů, na kterých bude předvádět svoje umění a tím se bude posouvat stále dopředu a pomalu se zařezávat do podvědomí posluchačů. Vybojuje si tak své místo v této hudební branži a bude respektována širokou posluchačskou veřejností.

MŮJ VESMÍR – JITKA HELISOVÁ

napsala Jitka Helisová

Výstavu jsem si připravovala proto, abych měla z toho radost já i ti, kdo pojedou ve výtahu. Ve výtahu jsem si připravovala s Helčou výstavu Můj vesmír. To Byly obrázky lidí, bez kterých bych nedokázala žít. Den předem jsem si připravovala občerstvení a upekla jsem dobrou buchtu.

23. 9. 2016 S Helčou nainstalovala obrázky. Výstavu zahájila Paní ředitelka ve výtahu převlečená za babičku.

Všichni viděli mojí výstavu a měla jsem velký úspěch.

A moje maminka. Byla nadšená a plakala.

Výstava probíhala až do října.

FOTOSOUTĚŽ

napsal Petr Sobotka

Vyhlásil jsem fotosoutěž, která probíhala i během prázdnin a celé září. Zájemci mohli zasílat fotky z cest a dovolených.

V Říjnu soutěž byla ukončená. Pak jsme soutěž vyhodnotili.

Vyhráli: Martin Kellner, Jára Stach a Kristýna Honcová .

Tady jsou vítězné fotografie:

Fotek bylo opravdu hodně a byly moc hezké.

Děkujeme všem, kdo se zúčastnili soutěže.

PÉŤO, TAKY MOC DĚKUJEME!!!

Již během organizování fotosoutěže musel autor článku Petr Sobotka řešit složitou životní situaci. A před Vánocemi od nás odešel do ústavu sociální péče ve Snědovicích.

Petrovi vydání našeho časopisu posíláme mailem, a proto využíváme příležitosti a společně ho pozdravujeme!

Petr Sobotka během návštěvy jízdárny v Terezíně (podzim 2016)

„Péťo, jak to půjde, pojedeme tě navštívit.“ (Maruška)

„Péťo, stejská se mi po tobě! Stejská se mi hrozně.“ (Kafáč)

„Pamatuju si, že jsme spolu zažili ledacos. I to, jaks pro mě přijel do Nučnicěk na motorce.“ (Míša Prokůpek)

„Chybíš mi. Je mi po tobě smutno. Byli jsme u tebe na návštěvě.“ (Jirka Martinec)

„To je pravda. Jak nám paní Sobotková upekla koláč a šli jsme se projít podél Labe.“ (Rád'a)

„Taky jsem tam byl.“ (Jára)

„Já taky!“ (Kafáč)

„Ať se ti ve Snědovicích daří dobře!“ (Péťa Stejskal)

„Péťo, chtěla bych, aby ses k nám vrátil.“ (Jíťa)

ZAHRADNIČENÍ VE SV. ZDISLAVĚ

obrazové ohlédnutí za minulou sezónou

V minulém roce jsme dosáhli četných pěstitelských úspěchů na zahrádce v Charitní domově sv. Zdislavy. A letos bychom chtěli na naše úspěchy navázat – s příchodem jara začínáme znova sázet a zasévat. Držte palce!

Z našeho povídání o Zdislavě a spřádání plánů na letošní sezónu:

Trháme plevel, někdy i zeleninu. (*Péťa Stejskal*)

Jednou nám tam vyrostly ředkvičky a mrkev. A taky dýně a z ní jsme dělali strašidla. (*Kristýna*).

Letos bych chtěl pěstovat brambory. Proč ne? (*Péťa Stejskal*)

To není špatný nápad. (*Míša Prokůpek*)

A petržel a jahody. Ňam. A cuketu. A kopr na koprovou omáčku pro Danu, naší kuchařku. (*Kuba*)

A celer. Ten se dá udělat tak, že se nakrájí na plátky, posolí se jen špetičkou soli, polije octem – jen pár kapek. To je dobrota! (*Míša Prokůpek*)

